

dreng med knaldende Piske. Det tog sig fra Landevejen ud, som om Dyrene bevægede sig svømmende. Man kunde under hele Marsjen ikke se andet af dem end Hoved og Ryg. Og Taagerøgen drev henover dem og udviskede alle Omrids.

Per havde sat sig til Hvile paa en Bænk, der stod under et Træ bagved Landevejsgrøften. Med Haanden under Hovedet fulgte han denne hjemadvandrende Hjord, indtil den helt opslugtes af Taagen. Smaa Flokke af Krager kom nu og da trækkende henover hans Hoved, og han kunde høre, hvordan de med høje Glædesskrik slog sig ned omkring deres Reder inde i Skoven bagved ham. Et Sted i hans Nærhed sad en ensom Frø i sit Vandhul og gurgede Halsen. Ellers var der ganske stille milevidt omkring ham.

Der sneg sig herunder en modløs Forladthedsfølelse ind over ham. Han tænkte paa Bibelens Ord: Rævene have Huler og Fuglene Reder —. Selv vidste han ikke den Plet, hvortil han følte sig knyttet ved et godt eller stærkt Minde. Med Tanken paa den forestaaende Rejse sagde han til sig selv, at det derfor i Virkeligheden var ligegyldigt, hvor i Verden han befandt sig. Han vilde ikke være mere hjemløs midt paa Atlanterhavet eller paa de amerikanske Prærier, end han var det her i Hjertet af sit eget Fædreland.

Og atter steg Billedet af Fransisca lokkende op for hans Erindring i en Ramme af smaa, gul-